Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 13 Μαΐου 1893 — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 64

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	» 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ), (τέλος).—
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Τέλος]

Τρία ἔτη μετὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀφηγήθημεν, ἅμαξα ταξειδιωτικὴ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας, ἔνθα κατῴκει ἡ μήτηρ τῆς Καικιλίας. Θαλαμηπόλος κατέβη ἐκ τῆς ἁμάξης ταύτης καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα τῆς θύρας, ἣν ὑπηρέτης ἤνοιξεν ἀμέσως.

— Ἡ δεσποινὶς Καικιλία Κουρδύ, ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος, εἶνε ἐδῶ ;

— Ἡ κυρία Καικιλία ἐνυμφεύθη πρὸ δέκα ὀκτὼ μηνῶν, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Ποῦ κατοικεῖ τώρα ;

— Εἰς τοὺς Παρισίους, ὁδὸς Εἰρήνης, ἀριθμὸς...

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Κυρία Κρονδέν.

Ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ ἀνήγγειλε τὴν εἴδησιν ταύτην εἰς τὴν κυρίαν της.

Ἡ ἅμαξα ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἠκολούθησε τὴν ὁδόν, ἥτις ἔφερεν εἰς Παρισίους.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐσταμάτα πρὸ τῆς θύρας ξενοδοχείου τῆς ὁδοῦ Ριβολί, καὶ γυνὴ πενθηφοροῦσα κατῆλθεν ἐξ αὐτῆς, ἔλαβεν ἕτερον ὄχημα καὶ ἀφήνουσα εἰς τὴν θαλαμηπόλον τὴν φροντίδα νὰ μεταφέρῃ τὰ πράγματά της εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διέπαξε τὸν ἡνίοχον νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, ἀριθμὸς...

Φθάσασα εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ἠρώτησέν :

— Ἡ κυρία Κρονδέν ;

— Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρός.

Ἀνέβη.

Ἡ κυρία Κρονδὲν εὑρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν ὥραν ταύτην.

— Τὸ ὄνομά σας ; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρέτης τὴν ἐπισκέπτριαν, ἥτις, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, τῷ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριόν της.

Μόλις ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν του, αὕτη ἠγέρθη καὶ τρέχουσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνης, ἧς ἡ παρουσία τὴν ἔκαμε νὰ ἐρωτᾷ φωνάζουσα :

— Πῶς ! εἶσαι σύ, καλή μου Ἰουλιέττα !

— Ἐγώ, ἀγαπητή μου φίλη.

— Ἐλθὲ λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐκεῖ θὰ τὰ εἰποῦμεν μὲ τὴν ἡσυχίαν μας.

Αἱ δύο γυναῖκες εἰσῆλθον εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπιπλωμένον μετὰ πολυτελείας καὶ κομψότητος.

— Ξεύρεις, ὅτι σ' ἐνόμιζα πεθαμένην, ἐξηκολούθησεν ἡ Καικιλία, ἀφ' οὗ ἀφῆρεσε τὸν πῖλον τῆς φίλης της καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη ἀκόμη μίαν φοράν.

—Καὶ τῷ ὄντι, ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω. Ἀλλὰ καὶ εἰς σὲ εὑρίσκω μεγάλην μεταβολήν, καλή μου Καικιλία.

— Πράγματι.

— Ἰδοὺ τώρα σὲ ἐπαναβλέπω ὑπανδρευμένην.

— Γνωρίζεις μὲ ποῖον ;

— Μὲ τὸν κ. Ἕκτορα.

— Μ' αὐτόν.

— Καὶ εἶσαι εὐτυχής ;

— Εὐτυχεστάτη. Σὺ μόνον ἔλειπες ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν μου καὶ ἰδού, ὅτι σὲ ἐπανευρίσκω.

— Καὶ ὁ σύζυγός σου σ' ἀγαπᾷ ;

— Ὤ ! ὄχι καθὼς ἠγάπα σέ, ἀλλὰ μ' ἀγαπᾷ πολύ, εἶπεν ἡ Καικιλία μειδιῶσα.

— Ἀλλὰ πῶς συνέβη νὰ τὸν συζευχθῇς ;

— Τί νὰ σοῦ πῶ· ἡ προφητεία τῆς Καισαρίνης μοῦ ἔζαλισε τὸ κεφάλι. Καθὼς γνωρίζεις, τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῶν γάμων σου σοῦ εἶπα, ὅτι ἔκαμες ἄσχημα νὰ μὴ ἀκολουθήσῃς τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσης. Ἔκτοτε ἐβασάνιζα τὸν ἑαυτόν μου σκεπτομένη, ἂν τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ ἔδιδεν ὁ Ἕκτωρ, ἠδύνατο νὰ τὴν παράσχῃ εἰς ἄλλην. Ἀπὸ πολλὰ μέρη μᾶς ἔκαμναν προτάσεις. Ἠρνούμην εἰς ὅλας. Σὺ ἀναχωρεῖς ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγώνων δρόμου, περὶ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου, δηλαδὴ τέσσαρας μῆνας μετὰ τὸν γάμον σου περίπου, ἡ Καισαρίνη ἐπανῆλθεν. Ἐπῆγα νὰ τὴν συμβουλευθῶ καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἔλεγεν, ὅτι μεγάλαι δυστυχίαι ἐπαπειλοῦνται διὰ σέ, τὴν ἠρώτησα, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποφύγῃς τὰς δυστυχίας ταύτας. Μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον, διότι τὰ δυστυχήματα ταῦτα δὲν θὰ προήρχοντο οὔτε ἀπὸ σέ, οὔτε ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα συγγενῆ τοῦ κ. Δερμενόν. Εἶνε ἀληθές ;

— Φεῦ ! ναί, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ Καικιλία, τὴν ἠρώτησα, ἂν ὁ Ἕκτωρ θὰ ἐνυμφεύετο ἄλλην καὶ ἂν θὰ τὴν καθίστα εὐτυχῆ. Μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ παρήρχετο καιρός, μέχρις ὅτου παρηγορηθῇ ἐκ τῆς λύπης του, ἀλλ' ὅτι, ἂν ἤθελον ν' ἀναλάβω τὴν θεραπείαν, θὰ ἔφθανα εἰς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα· μοὶ εἶπε δὲ πρὸς τούτοις ἡ Καισαρίνη, ὅτι δὲν διέκρινε νέφη εἰς τὸν ὁρίζοντα τοῦ μέλλοντός μου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν εἶχον συλλάβει, μετετράπη εἰς ἀμετάκλητον ἀπόφασιν. Ὁ Ἕκτωρ ἐπανέρχεται δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου περίπου. Ἦτο ἀκόμη μελαγχολικός, ὁ πατήρ του ἐπώλησε τὸ συμβολαιογραφεῖόν του καὶ οἱ δύο δὲ μᾶς ἐπεσκέπτοντο συχνά. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν παρηγόρησα καὶ ἤρχισε νὰ μὲ καλοκυττάζῃ. Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ μὲ νυμφευθῇ καὶ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν μετενόησε καθό-

λου διὰ τὴν ἀπόφασίν του. Ἰδοὺ ὅλη μου ἡ ἱστορία.

— Καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς ;

— Πολύ. Δὲν εἶναι ἔρως, ἀλλ' ἀγάπη λίαν εἰλικρινής, λίαν ἀληθής, τοιαύτη ἀφοσίωσις καὶ ἀγάπη, ἥτις εἶνε ἀπαραίτητος δι' ἀνδρόγυνον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ζήσῃ εὐτυχές.

— Καὶ ὁ πατέρας σου, ἡ μητέρα σου ;

— Εἶνε καλά· ἐδυσκολεύθησαν, καθὼς φαντάζεσαι, νὰ μ' ἀφήσουν νὰ νυμφευθῶ τὸν Ἕκτορα. Ἐφώναζον, ὅτι ὁ γάμος εἶνε δυσανάλογος ! μοῦ προέλεγον ὅλα τὰ εἴδη τῶν δυστυχιῶν. Ἐγώ, ἥτις εἶχον πάντοτε εἰς τὸ κεφάλι μου τὴν προφητείαν, δὲν ἤκουσα τίποτε ἀπὸ αὐτά, ἐπέμενα, καὶ καθὼς συμβαίνει εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, οἱ γονεῖς μου ὑπέκυψαν εἰς τὰς θελήσεις μου. Τώρα δὲ εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν Ἕκτορα.

— Εἶσαι λοιπὸν πράγματι εὐτυχής ;

— Εὐτυχεστάτη.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτύπησαν εἰς τὴν θύραν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Τροφός, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της παχυλὸ βρέφος, εἰσῆλθεν.

— Ἀ ! ἐλησμόνησα τὴν κόρην μου, ἐφώναξεν ἡ κυρία Κρονδέν, δεικνύουσα εἰς τὴν κυρίαν Δερμενὸν θελκτικὸν κοριτσάκι, ὅπερ τῇ ὑπεμειδία καὶ τῇ ἔτεινε τὰς μικρὰς χεῖράς του. Κύτταξέ την πόσον εἶνε εὔμορφη.

Καὶ συγχρόνως ἡ Καικιλία παρουσίαζε τὸ τέκνον της εἰς τὴν κ. Δερμενόν, ἥτις τὸ κατεφίλει

— Ξεύρεις πῶς ὀνομάζεται ;

— Ὄχι.

— Ἰουλιέττα, ἀγαπητή μου, καθὼς σύ.

— Ἐκ τύχης ;

— Ὄχι. Τῆς ἔδωκα τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐπίτηδες εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος τοῦ Ἕκτορος, καὶ ἵνα τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς φέρῃ εὐτυχίαν.

— Εἴθε νὰ εὐτυχήσῃ καὶ νὰ μὴ γείνῃ δυστυχής, καθὼς ἐγώ.

— Θὰ μοῦ διηγηθῆς λοιπὸν ὅλας σου τὰς δυστυχίας ;

— Ἔχω μυστικὰ διὰ σέ ; εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα τείνουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κυρίαν Κρονδέν.

— Ἔ, λοιπόν ! Ἀννέττα, πήγαινε νὰ περιπατήσῃς μὲ τὴν μικρὰν καὶ πρόσεχέ την, εἶπεν ἡ Καικιλία εἰς τὴν τροφόν, ἥτις ἐξῆλθε φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸ βρέφος.

— Καὶ πρῶτον, διατί ἀκόμη τὸ πένθος αὐτό, ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε πρὸ δύο ἐτῶν ;

— Πενθηφορῶ διὰ τὸν σύζυγόν μου.

— Τὸν κύριον Δερμενόν !

— Ἀπέθανε πρὸ ἓξ ἑβδομάδων.

— Καὶ μὲ ἐνεθυμήθης ἀμέσως. ἀτυχής μου φίλη ! Ὦ ! Θεέ μου ! καὶ ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ περὶ τῆς εὐτυχίας μου, χωρὶς νὰ γνωρίζω, ὅτι σὲ κάμνω νὰ ὑποφέρῃς περισσότερον. Συγχώρησόν με, καλή μου Ἰουλιέττα, συγχώρησόν με.

— Ἡ εὐτυχία σου εἶνε παρηγορία δι' ἐμέ. διότι ἂν καὶ σὺ ἦσο δυστυχής, θὰ ὑπέφερα διπλασίως.

Καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τοῦ γάμου της πολλάκις ἐσπόγγισε, διότι πολλάκις εἶχε κλαύσει.

— Ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου ἀνῆκεν εἰς σέ, ὑπέλαβεν ἡ Καικιλία, διατί νὰ τὴν ἀπωθήσῃς ;

— Ἔχεις δίκαιον νὰ μὲ ἐπιπλήττῃς· διέπραξα μέγα σφάλμα.

— Ἔλα τώρα, διηγήσου μου ὅλας σου τὰς θλίψεις.

— Γνωρίζεις πῶς ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν αἰφνιδίως, ἡ καλή μου μητέρα, ἥτις μὲ ἠγάπα τόσον ;

Καὶ νέα δάκρυα ἐκάλυψαν τὴν φωνὴν τῆς κ. Δερμενόν.

— Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιέττα, ὁ σύζυγός μου μὲ ἔπεισεν, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφήσωμεν τὴν Γαλλίαν, ἥτις μοὶ ἀνεκάλει θλιβερὰς ἀναμνήσεις, καὶ νὰ ταξειδεύσωμεν χαριν διασκεδάσεως. Γνωρίζεις πόσον ἠγάπων τὸν Ἐρρῖκον· ἔκαμα ὅ,τι ἠθέλησεν. Ἐκτὸς τούτου μὲ συνεβούλευσε νὰ πωλήσωμεν τὴν ἔπαυλιν, λέγων μοι, ὅτι ἡ ἐξοχικὴ αὕτη οἰκία, μεθ' ὅ,τι συνέβη, δὲν ἐχρησίμευε πλέον δι' ἐμὲ ὡς τόπος διαμονῆς. Ἡμην ἐξηντλημένη ἐκ τῶν θλίψεων, δὲν εἶχον δυνάμεις ν' ἀντιστῶ. Ἡ ἔπαυλις ἐπωλήθη. Ἀνεχωρήσαμεν δι' Ἰταλίαν.

»Δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Ἐρρῖκος ἀναχωρῶν ἄφηνεν εἰς τὸν θεῖόν του μέρος τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως. Δὲν δύνασαι νὰ φανταστῇς τί πρᾶγμα ἦτο ὁ θεῖος αὐτός, ἀγαπητή μου Καικιλία. Δὲν θὰ πιστεύσῃς, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία ὅλων μας τῶν δυστυχιῶν, τὰς ὁποίας εὐτυχῶς δὲν ἐπρόφθασε νὰ γνωρίσῃ ἡ μήτηρ μου, ἥτις ἀπέθανε μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι μὲ ἄφηνεν εὐτυχῆ πλησίον τοῦ Ἐρρίκου. Ὁ θεῖος οὗτος εἶχε ζήσει βίον ἀκόλαστον.

»Ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον μου παρετήρησα, ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Ἐρρίκου δὲν ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν, καὶ ὅτι δὲν ἦτο τόσον πλούσιος, ὅσον τὸν ἐνόμιζον. Μόλις εἶχεν εἰσόδημα ἓξ χιλιάδων φράγκων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν βαρῶνον, οὗτος δὲν εἶχεν ἀπολύτως τίποτε. Ἡ μητέρα μου ἐκράτησε δι' ἑαυτὴν δέκα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος, μᾶς παρεχώρησε δεκαπέντε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ μαζί μας.

»Ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκόμη ὁ Ἐρρῖκος, τὸ προσέφερεν εἰς τὸν θεῖόν του ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει, ὅτι θὰ ἤλλασσε ζωὴν καὶ θὰ ἠρκεῖτο εἰς τὸ ποσὸν αὐτό.

»Ἐπὶ ἓν ἔτος ἐζήσαμεν ἀρκετὰ εὐτυχεῖς, ἂν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐστενοχώρει τὸν Ἐρρῖκον, ὅστις μοῦ τὸ ἀπέκρυπτεν, ὅσον ἠδύνατο περισσότερον.

»Γνωρίζεις, ὅτι ἡ ἀγαπῶσα γυνὴ δὲν ἀφήνει τίποτε νὰ τῆς διαφύγῃ. Ὁ θεῖος Γαβριὴλ ἤρχετο εἰς τοὺς Παρισίους κατὰ διαλείμματα, ἀλλ' ὁσάκις μᾶς ἐπεσκέπτετο, ἐλάμβανον χώραν σκηναὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του.

»Πάντοτε τὸ ὄνομα τῆς μαρκησίας δὲ Δρανσὺ ἦτο ἀναμεμιγμένον εἰς τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἐρρῖκος ἔδιδε εἰς τὸν θεῖόν του».

— Ἡ μαρκησία δὲ Δρανσὺ ! εἶπεν ἡ Καικιλία μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναί, καλή μου φίλη, ἡ μαρκησία ἦτο ἐρωμένη τοῦ βαρώνου, καὶ διὰ τὸν ἔρωτα αὐτὸν ἐπέπληττεν ὁ Ἐρρῖκος αἰωνίως τὸν θεῖόν του, διότι γνωρίζεις, πόσα ἐδαπάνα ἡ κυρία αὐτὴ εἰς βάρος τοῦ κυρίου Δερμενόν.

— Ἀτυχὴς Ἰουλιέττα, τί σοῦ ἦτο πεπρωμένον !

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο τίποτε. Δὲν δύνασαι νὰ φανταστῇς, τί ἠσθανόμην, ὅταν ἤκουον τὰς ἐπιπλήξεις, τὰς ὁποίας ὁ σύζυγός μου ἔκαμνεν εἰς τὸν βαρῶνον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀποκτηνωθεὶς ἐκ τοῦ βίου, τὸν ὁποῖον διήγαγε, καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου πάθους, διότι μέχρι τρέλλας ἠγάπα τὴν γυναῖκα αὐτήν, μοὶ ἐνέπνεε φοβερὰν ἀπέχθειαν.

»Ὁ γέρων οὗτος, ὅστις εἶχε τρὶς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνεψιοῦ του, μοὶ ἐπροξένει συγχρόνως φρίκην καὶ οἶκτον.

»Θὰ δυσκολευθῶ νὰ σοῦ παραστήσω τὸν ἐκτεθηλυμένον αὐτὸν χαρακτῆρα. Ὅσον περισσότερον ἐγήρασκε, τόσον περισσότερον ἐλησμόνει τὰ αἰσθήματα τῆς τιμῆς καὶ τῆς χρηστότητος. Ἤρχοντο ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ Ἐρρῖκος μοὶ ἔλεγεν :

»— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἔλθῃ στὸν νοῦν, διὰ νὰ εὕρῃ χρήματα, ἂν δὲν τοῦ δίδω.

»— Δίδε του, φίλε μου, ἔλεγα πάντοτε, ἴσως διορθωθῇ.

»— Οὐδέποτε, ἀπεκρίνετο ὁ Ἐρρῖκος, τὸν ὁποῖον ἡ κατάστασις αὕτη κατεβασάνιζεν.

»Ἐνίοτε ἔλεγα εἰς τὸν σύζυγόν μου :

»— Κηρυξέ τον δικαστικῶς παράφρονα· δὲν σοῦ εἶνε δύσκολον τοῦτο.

»— Δὲν δύναμαι, μοὶ ἀπήντα. Μεταξύ μας τοῦ λέγω ὅ,τι πρέπει νὰ τοῦ εἴπω, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχω ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τὸν ὑβρίσω καὶ δημοσίᾳ. Ὁ πατήρ μου εἰς αὐτὸν μὲ ἐνεπιστεύθη, αὐτὸς μὲ ἀνέθρεψε, εἶμαι βέβαιος ὅτι μ' ἀγαπᾷ καὶ θὰ εἶνε ἀχαριστία νὰ ἀποτολμήσω τοιοῦτόν τι.

»Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε καὶ ἐπώλησα τὴν ἔπαυλιν. Ὁ Ἐρρῖκος μοὶ ἀπέκρυπτε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, ἥτις τὸν ἠνάγκασε ν' ἀφήσῃ τὴν Γαλλίαν.

»Ὁ θεῖος Γαβριὴλ κατεσπαταλησε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ὁ σύζυγός μου τοῦ ἔδωκεν ἀμέσως μετὰ τοὺς γάμους μας, καὶ εὑρίσκετο πάλιν χωρὶς λεπτόν.

»Ὁ Ἐρρῖκος ἔκαμεν ἀκόμη τελευταίαν θυσίαν, τῷ ἔδωκε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ διὰ νὰ μὴ παρίσταται μάρτυς τῶν ἀνοησιῶν τοῦ θείου του, ἀνεχώρησε λέγων καθ' ἑαυτόν :

»— Ἔκαμα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμω, καὶ ὅ,τι θέλει ἂς ἀπογείνῃ ὁ θεῖός μου.

»Πάντα ταῦτα, προστιθέμενα εἰς τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, δὲν μὲ καθίστων, ἐννοεῖται, εὐτυχῆ. Ἔγεινα μελαγχολική, δὲν ἠσθανόμην τὸν ἑαυτόν μου καλά, ἐγώ, ἥτις οὐδέποτε ἠσθένησα.

»Ὁ χαρακτήρ μου δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὰς ἀπροσδοκήτους ταύτας καταστροφὰς

καί, ὀφείλω νὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω, ἡ πρόρρησις τῆς Καισαρίνης μοῦ ἤρχετο συχνὰ εἰς τὸν νοῦν.

»Ἀνεχωρήσαμεν, χωρὶς νὰ εἴπωμεν εἰς κανένα ποῦ ἐπηγαίναμεν.

»Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἐρρῖκος ἔλαβεν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἀρχίσας νὰ ἀναγινώσκῃ ὠχρίασεν.

»Τὸν ἐπλησίασα καὶ τὸν ἠρώτησα τί εἶχεν.

»Μοὶ ἔδειξε τὴν ἐπιστολήν.

»Ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ βαρώνου καὶ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«*Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ,*

»Ὅταν θὰ λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, θὰ εἶμαι νεκρός. Δὲν ἔχω πλέον χρήματα. Ἡ μαρκησία, ἄνευ τοῦ ἔρωτος τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ζήσω, βλέπουσα ὅτι δὲν ἔχω πλέον λεπτόν, μοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν. Ἔστειλα τὴν ἰδίαν ἐπιστολὴν εἰς ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἰταλίας. Συγγνώμην διὰ τὴν θλῖψιν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἐπροξένησα. Ἀλλοίμονον! δὲν εὑρίσκω ἄλλο καταφύγιον, ἐκτὸς τοῦ θανάτου.

»Ὁ ἀγαπῶν σε θεῖός σου
»ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΕΡΜΕΝΟΝ».

»— Ἀνέγνωσας; μοὶ εἶπεν ὁ σύζυγός μου.

»— Ναί, τῷ εἶπον ἔκπληκτος ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης

»— Ἄκουσε, μοῦ εἶπε χαμηλοφώνως, πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν.

»— Διατί;

»— Διότι, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρῖκος, ἀφ' οὗ ἐδίστασεν ἐπί τινας στιγμάς, ἂν ὅ,τι μοῦ γράφῃ ὁ θεῖος εἶνε ἀληθές, δὲν θὰ ηὐτοκτόνησε, πρὸ τοῦ διαπράξῃ ἀτιμίαν τινά.

»— Ὦ! Θεέ μου! ἐκραύγασα, ἂς ἀναχωρήσωμεν ταχέως.

»Ἀνεχωρήσαμεν· ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πόλιν Σ...»

— Ναί, τὸ ἔμαθα, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ποῖος σοὶ τὸ εἶπεν;

— Ἡ μήτηρ μου μοὶ τὸ ἔγραψεν.

— Τότε γνωρίζεις ὅ,τι συνέβη;

— Καθ' ὁλοκληρίαν· δὲν θὰ σοῦ ἔκαμνα λόγον πρώτη, φοβουμένη μήπως σὲ ταράξω. Ὁ κύριος Γαβριὴλ, περιελθὼν εἰς δύσκολον θέσιν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἔλλειψιν τῶν χρημάτων καὶ συνεπείᾳ τούτου τὴν στέρησιν τῆς μαρκησίας, κατέφυγεν εἰς πλαστὰς συναλλαγματικάς.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Καὶ γνωρίζεις εἰς τίνος χεῖρας εὑρίσκοντο αἱ συναλλαγματικαὶ αὗται;

— Ὄχι· ὁ σύζυγός μου δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ λόγον περὶ τούτου.

— Εἰς χεῖρας τοῦ πενθεροῦ μου. Ἡ πλαστογραφηθεῖσα ὑπογραφὴ ἀνῆκεν εἰς γνωστὸν ἐνταῦθα ἔμπορον. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως ὁ κύριος Δερμενὸν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πενθεροῦ μου καὶ ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν. Ὁ κύριος Κρονδὲν ἤθελε νὰ τὸν καταδιώξῃ δικαστικῶς, διότι δὲν εἶχε λησμονήσει τὸν τρόπον, καθ' ὃν προσηνέχθη ὁ Ἐρρῖκος πρὸς τὸν Ἕκτορα, ἀλλ' ὁ σύζυγός μου ἀντέστη καὶ ἐπλήρωσε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως τὰς συναλλαγματικάς. Κατόπιν ἦλθεν ὁ σύζυγός σου. Ὁ Ἕκτωρ τοῦ διηγήθη ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν· σύ, κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, εὑρίσκεσο ἀκόμη εἰς Παρισίους. Ὁ Ἐρρῖκος ἀπεζημίωσε τὸν Ἕκτορα διὰ τὰς συναλλαγματικὰς καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς παρεσύρθη ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς ὀργῆς, τὰ ὁποῖα τὸν κατέκλυζον, καὶ κατεστράφημεν, ἐνῷ ἠδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ὁπωσδήποτε εὐτυχεῖς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου του.

»Δὲν κατώρθωσε νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὸ αἶσχος, τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νὰ κηλιδώσῃ τὸ ὄνομά του, καὶ διὰ τὸ σφάλμα, τὸ ὁποῖον ὁ βαρῶνος διέπραξε.

»Συναντήσας λοιπὸν τὸν μαρκήσιον δὲ Δρανσὺ τὸν ἐρράπισε, διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἐκερδοσκόπει ἐκ τῆς διαγωγῆς τῆς συζύγου του, ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

»Ὁ μαρκήσιος ἐδέχθη τὸ ράπισμα καὶ δὲν εἶπε τίποτε, μόνον ἔγραψεν εἰς τὸν υἱόν του ὅ,τι συνέβη, ἀποκρύψας φυσικὰ τοὺς λόγους τῆς σκηνῆς ταύτης, καὶ ὁ υἱός, ὅστις ἦτο ἀξιωματικὸς ἐν Ἀφρικῇ, ἐζήτησεν ἄδειαν καὶ ἦλθεν εἰς Γαλλίαν, ὅπως ἐκδικήσῃ διὰ τὴν ὕβριν τὸν πατέρα του.

»Πρωΐαν τινά, εἶνε τώρα δύο μῆνες, ἤμεθα εἰς τὴν Νίκαιαν, διότι ὅλαι αὐταὶ αἱ περιπέτειαι εἶχον κλονίσει τὴν ὑγείαν μου, ὥστε οἱ ἰατροὶ μοὶ συνέστησαν τὸ κλῖμα τῆς μεσημβρίας· πρωΐαν τινὰ λοιπὸν ὁ κόμης δὲ Δρανσὺ ἐπεσκέφθη τὸν Ἐρρῖκον καὶ τοῦ ἐζήτησε λόγον διὰ τὴν ὕβριν ἐκείνην.

»Ἐμονομάχησαν καὶ μοῦ ἔφεραν τὸν σύζυγόν μου πληγωμένον εἰς τὸ στῆθος.

»Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν μονομαχίαν ὁ Ἐρρῖκος ἀπέθανεν.

»Ἡ λύπη μὲ κατέβαλε καὶ ἠσθένησα ἐπικινδύνως· εὐθὺς δὲ ὡς ἀνέρρωσα, ἀνεχώρησα καὶ ἰδοὺ με πλησίον σου. Δὲν εἶμαι ἀκόμη εἴκοσι ἐτῶν καὶ βλέπεις πόσα ὑπέφερα.

»Βλέπουσα, πόσον ὑπῆρξα δυστυχής, δὲν γνωρίζω τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον καὶ εἶμαι ἀπηλπισμένη».

— Τώρα, εἶπεν ἡ Καικιλία λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τῆς φίλης της, δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλίπῃς.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου.

— Δὲν τ' ἀκούω αὐτά, θὰ ζήσῃς μαζί μας, θὰ διασκεδάσῃς τὴν λύπην σου μὲ τὴν συντροφιά μας, θὰ ἴδῃς πόσον ὁ Ἕκτωρ εἶνε καλὸς καὶ πόσοο θὰ σ' ἀγαπᾷ, θὰ περιποιούμεθα μαζὶ τὴν Ἰουλιέτταν μου καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ θὰ παρηγορηθῇς. Εἰς τὴν ἡλικίαν μας περνᾷ κανεὶς τὴν ὥραν του μὲ τὸ τίποτε. Εἶσαι νέα, ὡραία, θὰ ξαναπανδρευθῇς.

— Οὐδέποτε.

— Μὴ τὸ λέγῃς· τί σοῦ ἀπέμεινεν ἐκ τῆς περιουσίας σου;

— Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων περίπου.

— Θὰ ἐμπιστευθῇς λοιπὸν τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸν Ἕκτορα καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν θὰ σοῦ διπλασιάσῃ τὸ κεφάλαιον. Ὦ! ὁ σύζυγός μου εἶνε ἐπιμελὴς καὶ φιλόπονος ὅπως ὁ πατήρ του. Τώρα θὰ ἴδῃς τὸν σύζυγόν μου, ἢ μᾶλλον τὸν σύζυγόν μας, προσέθηκεν ἡ Καικιλία γελῶσα, διότι, ἂν μὲ ἤκουες, θὰ ἦτο σήμερον ἰδικός σου.

— Φεῦ! θὰ ἔκαμνα καλλίτερα νὰ σ' ἀκούσω.

— Τώρα εἶνε λιγάκι ἀργά· ἂν ἐγνώριζα τί θὰ συνέβαινε, σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ σοῦ τὸν ἄφηνα.

— Εἶσαι λοιπὸν πάντοτε ἀνόητη;

— Πάντοτε, τὸ βλέπεις πολὺ καλά.

Ἡ Καικιλία ἐσήμανεν.

— Εἰπὲ εἰς τὸν κύριον Κρονδέν, ὅτι θέλω νὰ τοῦ ὁμιλήσω, εἶπεν εἰς τὸν θαλαμηπόλον.

Ὁ Ἕκτωρ εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον μὴ ὑποπτεύων καθόλου, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἦτο ἐκεῖ.

— Ἀγαπητή μου φίλη, εἶπεν ἡ Καικιλία, σοῦ παρουσιάζω τὸν Ἕκτορα Κρονδέν, σύζυγόν μου.

Ἡ Ἰουλιέττα ἠγέρθη καὶ ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἀναγνωρίσας τὴν κ. Δερμενόν.

— Καὶ σοῦ ἀναγγέλλω, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Κρονδὲν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα, ἥτις δυστυχῶς εἶνε χήρα, θὰ μείνῃ μαζί μας. Ἀ! τώρα, ποῦ εἶνε χήρα, πόσον θὰ μετανοῇς, ὅτι μὲ ἐνυμφεύθης. Ἂν ἦσο ἐλεύθερος, θὰ ἔθετες τὴν περιουσίαν σου, τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἔρωτά σου εἰς τοὺς πόδας της. Παρηγορήθητι, καλέ μου σύζυγε, ὅ,τι ἔγεινε δὲν ἀπογείνεται.

Ἡ Καικιλία διηρμήνευε διὰ τρόπου τόσον ἐπαγωγοῦ τὴν ὅλως φυσικὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἡ παρουσία τῆς Ἰουλιέττας παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ συζύγου της, ὥστε οὗτος τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὴν κ. Δερμενόν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἰουλιέττα ἔμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Κρονδέν. Ἐπανεῖδε πάντα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς Καικιλίας, τὸν πατέρα Κρονδέν, ὅστις τὴν ἠγάπησε ὡς ἴδιον τέκνον.

Ὅ,τι τῆς εἶπεν ἡ φίλη της, ἐπραγματοποιήθη.

Ὁ Ἕκτωρ ἐδιπλασίασε τὴν περιουσίαν τῆς Ἰουλιέττας, ἀλλά, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ διαρκὴς παρουσία τῆς γυναικὸς ταύτης, τὴν ὁποίαν τόσον περιπαθῶς ἠγάπησε καὶ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε λησμονήσῃ καθ' ὁλοκληρίαν, τὸν ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς αἰφνιδίαν μελαγχολίαν, ἥτις δὲν διεύφευγεν οὔτε τὴν Καικιλίαν, οὔτε τὸν κ. Κρονδέν, οὔτε τὴν Ἰουλιέτταν.

Ἡ τελευταία ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Καικιλίαν τὴν ἀπόφασίν της νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Ἐννοῶ τὸ εὐγενὲς αἴσθημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παρακινεῖσαι. Παρετήρησας τὴν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖς ἀκόμη ἐπὶ τοῦ συζύγου μου, καὶ φοβεῖσαι μήπως μοῦ προξενήσῃς κακὸν μένουσα μαζί μας περισσότερον. Δὲν ζηλοτυπῶ τὸν Ἕκτορα· ἀπ' ἐναντίας προτιμῶ νὰ τὸν βλέπω ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, παρ' ἀδιάφορον, τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ἔχει καρδίαν. Μεῖνε ἀκόμη μαζί μας, καλή μου φίλη, μέχρις ὅτου παρέλθῃ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ λύπη σου.

Αἱ δύο φίλαι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλας καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἔμεινεν ἀκόμη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πρώην συμβολαιογρά-

φον, εἶπεν καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν εἰς τὸν υἱόν του :

— Ἔσο ἐλεύθερος μαζί μου, ἀγαπᾷς ἀκόμη τὴν κ. Δερμενόν.

— Ὄχι, πατέρα μου, δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, καθὼς ἄλλοτε, ἀλλ' ἀφ' ὅτου εὑρίσκεται ἐδῶ, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου διαφορετικόν.

— Πρέπει νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις καὶ διὰ τὴν ἡσυχίαν σου καὶ διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς συζύγου σου.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διώξωμεν τὴν κ. Δερμενόν.

— Ὄχι, ἀλλὰ κάλλιστα δυνάμεθα νὰ τὴν ὑπανδρεύσωμεν.

— Ἔχεις δίκαιον, ἐτραύλισεν ὁ Ἕκτωρ, ὅστις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ τὸ μέσον τοῦτο. Αὐτὸ εἶνε προτιμότερον. Ἀλλὰ ποῖον θὰ τῆς δώσωμεν ;

— Τὸν Ἰούλιον Διβρύ.

— Τὴν ἀγαπᾷ ;

— Ναί.

— Καὶ ἐκείνη ;

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Εἶνε νέος, πλούσιος, καθ' ὅλα ἀντάξιος διὰ τὴν Ἰουλιέτταν.

— Ναί, θὰ τὸν ἀγαπήσῃ χωρὶς ἄλλο, ἐψιθύρισεν ὁ Ἕκτωρ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς νὰ ἤθελεν νὰ ἀποδιώξῃ σκέψιν, ἥτις τὸν ἐβασάνιζεν.

— Ἂς τὸν πάρῃ, ἐξηκολούθησε, θὰ ζήσουν εὐτυχεῖς.

— Εἶσαι τῆς γνώμης μου ;

— Ναί.

— Τότε θὰ εἴπω εἰς τὴν Κακιλίαν νὰ κάμῃ λόγον εἰς τὴν Ἰουλιέτταν.

— Κάμε ὅ,τι κρίνεις καλόν, πατέρα μου.

Ὁ Ἕκτωρ μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Δὲν γνωρίζομεν τί ἔκαμε· δυνάμεθα μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι, ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν κατακόκκινοι, ὡς νὰ εἶχε κλαύσει.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πατὴρ Κρονδὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν νύμφην του τὸ σχέδιόν του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸ προτείνῃ εἰς τὴν κ. Δερμενόν.

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα εἰς τὴν Κακιλίαν.

— Ἔ, λοιπόν ! νὰ μὴ νυμφευθῇς ἀκόμη.

— Διατί ;

— Διότι θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ ὁ Ἕκτωρ.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς ;

— Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι σ' ἀγαπᾷ ἀκόμη καὶ ἂν μᾶς ἄφηνες ἀποτόμως, θὰ ὑπέφερα ἐκ τούτου ἐγώ. Σοῦ ζητῶ ἀκόμη ἓξ μῆνας διὰ νὰ τὸν θεραπεύσω ἐντελῶς.

Ἡ Κακιλία ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν ἐνήργησεν ὡς σύζυγος μὲ καρδίαν, ὡς γυνὴ μὲ πνεῦμα ;

Πόσον μεγαλειτέραν ἀξίαν θὰ εἶχεν ὁ γάμος, ἐὰν καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπῆρχον τοιαῦται σύζυγοι !

Ἓξ μῆνες παρῆλθον καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Κακιλία περιέβαλε τὸν σύζυγόν της δι' ἔρωτος τόσον περιπαθοῦς δι' ἀφοσιώσεως τόσον θερμῆς, ὥστε κατ' ὀλίγον ὁ Ἕκτωρ ἐλησμόνησε τὸ πρῶτον αἴσθημά του.

— Ἔχεις σὴν συγκατάθεσίν μου, εἶπεν ἡμέραν τινὰ ἡ Κακιλία εἰς τὴν φίλην της.

— Καὶ ὁ Ἕκτωρ ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττα μετὰ μειδιάματος, τοῦ ὁποίου μόνον ἡ κ. Κρονδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν.

— Καὶ ὁ Ἕκτωρ συγκατατίθεται.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη, ἀλλ' ὁ κ. Διβρὺ εἶνε πάντοτε ἀσθενής, ἐνῷ ἡ Κακιλία καὶ ὁ Ἕκτωρ ζῶσι πάντοτε εὐτυχεῖς, χωρὶς οὐδὲν νὰ διαταράσσῃ τὴν εὐτυχίαν των.

Τώρα ἂν ἡ πρόρρησις τῆς Καισαρίνης ἐκ τύχης ἐξεπληρώθη, ὁμολογήσατε ὅτι ἡ **τύχη** εἶνε ὀλίγον *ἰδιότροπος*.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

— Ἀληθῶς. Ἠδυνάμην νὰ σᾶς δώσω συναλλαγματικὴν εἰς οἱανδήποτε τράπεζαν τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ οἱουδήποτε ἄλλου μέρους, ὅπερ ἠθέλατε μοὶ ὑποδείξει.

— Προτιμῶ τὰ χαρτονομίσματα.

— Ἔστω.

Ὁ τραπεζίτης ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ κομβίου κώδωνος.

Εἷς ὑπάλληλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

— Φέρετε ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, διέταξεν ὁ Μορέλ.

Ἡ ἀγρία φυσιογνωμία τοῦ Ἱσπανοῦ ἐφαιδρύνθη.

Θὰ ἐλάμβανε λοιπὸν τὸ χρῆμα.

Ἑνόσῳ δὲν εἶχε τοῦτο ἐν τῇ χειρί, ἡ ἐπιχείρησις μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ εἶχεν ἐπιτύχει.

Ὁ ὑπάλληλος ἐπανῆλθε σχεδὸν παρευθὺς μετὰ δέσμης χαρτονομισμάτων.

— Καθήσατε ἐκεῖ, εἶπεν ὁ κύριος Μορὲλ ἐγειρόμενος τῷ Ἱσπανῷ, καὶ γράψατε.

— Τί νὰ γράψω ;

— Ἀπόδειξιν παραλαβῆς.

— Ἔχετε δίκαιον. Ὑπαγορεύσατε.

« Ὁ ὑποσημειούμενος Περὲζ-Σερένο, κατοικῶν πρότερον εἰς Βαρκελόνην, ἔλαβον παρὰ τοῦ κυρίου Μορέλ, τραπεζίτου εἰς Ἀβάναν, τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδων φράγκων, ἀντίτιμον ἀδαμάντων περιγραφομένων ἐν τῷ ἐπισυνημμένῳ πρωτοκόλλῳ, οὓς παρέδωκα ἀμέσως τῷ ρηθέντι κυρίῳ Μορέλ».

— Ἐγράψατε ;

— Μάλιστα.

— Ὑπογράψατε καὶ συνυπογράψατε καὶ τὸ πρωτόκολλον.

— Ὑπέγραψα.

Ὁ τραπεζίτης προσήρμοσε τὰς διόπτρας του καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἀπόδειξιν.

— Οὕτως εἴμεθα ἐν τάξει, εἶπε.

Καὶ ἀποτεινόμενος τῷ ὑπαλλήλῳ :

— Μετρήσατε τὸ ποσόν, προσέθηκε.

Ὁ Περὲζ ἐνόμισεν ὅτι ἐνώπιόν του ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί, ὅτι δὲ οἱ ἀρχάγγελοι καὶ πᾶσαι αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ἐξύμνουν τὴν εὐτυχίαν του.

Ἐμέτρησε τὰ χαρτονομίσματα, ἔθηκεν αὐτὰ ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, ὅπερ ἐφύλαξεν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του, ἐχαιρέτισε τὸν τραπεζίτην, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ πρῶτος, ὃν εἶδεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας ὑπὸ τὸ ὑπόστεγον τοῦ ξενοδοχείου, ἦν ὁ Καγιόλ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ πλοιάρχου ἦν ἤρεμος ἤδη.

Ὁ Περὲζ ἐβάδιζεν ἐλαφρὸς ὡς πτερόν.

Ἐν τούτοις τὸ χαρτοφυλακιόν του ἔδει νὰ βαρύνῃ αὐτόν.

Ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκων !

Οὐδεὶς ὅμως ἀγνοεῖ ὅτι οὐδὲν εἶναι βαρύτερον τοῦ κενοῦ βαλαντίου. Σακκίδιον πλῆρες λουδοβικείων ἢ ταλλήρων οὐδέποτε ἐβάρυνε τινά.

— Ὡραία ἑσπέρα ! φίλε μου ! Λαμπρὸν μέρος διὰ νὰ ἀποθαυμάζῃ τις τὰς ὡραίας νεάνιδας τοῦ τόπου. Κρίμα ὅτι θὰ φύγωμεν !

— Φεύγετε, πλοίαρχε ;

— Φεῦ ! λυποῦμαι διὰ σᾶς, ὅστις εἴσθε τόσῳ καλὸς σύντροφος. Θὰ χωρισθῶμεν. Καθήσατε ἐδῶ πλησίον μου, σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην.

— Φέρε μίαν φιάλην πόρτο.

Ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τοῦ Ναβαρροῦ.

— Διὰ σᾶς τὸ ἐζήτησα, εἶπε.

Καὶ πιὼν ὀλίγον ἐξηκολούθησε :

— Φαίνεσθε εὐχαριστημένος σεῖς ! Εἶσθε μία χαρὰ καὶ ἐλαφρὸς ὡς πτηνόν ! Βλέπων σας ἐρχόμενον ἔλεγα κατ' ἐμαυτόν : «Νά τος, εἶναι εὐθυμότερος ἀπὸ σέ, Καγιόλ !»

— Ἀπὸ σᾶς, πλοίαρχε ;

— Βεβαίως. Ἐκπλήττεσθε ὅτι εἶμαι σύννους. Ἀλλ' ὁ καιρὸς μὲ στενοχωρεῖ, φίλε μου. Πλήττω. Δὲν μοὶ ἀρέσκει νὰ μένω ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Θὰ φύγω λοιπὸν ταχέως.

— Ταχέως ;

— Αὔριον ὑποθέτω ὅτι ὁ ἥλιος δὲν θὰ μὲ ἴδῃ πλέον εἰς αὐτὰς τὰς καλύβας. Θὰ σηκώσω τὴν ἄγκυραν πρωτοῦ ἐξημερώσῃ καὶ ἀποχαιρετῶ αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν χρωμάτων. Ἀρκετὰ τοὺς εἶδα.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε ;

— Εἰς Νέαν Ὀρλεάνς, διὰ νὰ ἴδω τὸ μέρος. Θὰ προσεγγίσω μόνον. Θὰ μείνω ὅσον διὰ νὰ σφίγξω τὴν χεῖρα ἑνὸς παλαιοῦ φίλου μου Μασσαλιώτου. Ἦτο πλοίαρχος καὶ κάποτε ἐταξείδευσεν εἰς Νέαν Ὀρλεάνς, διὰ νὰ φορτώσῃ βάμβακα. Ὁ νέος οὗτος ἦτο ἄσχημος ὡς διάβολος τοῦ ᾅδου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὴν ξενοδόχον του, κόρην σπανίας καλλονῆς νὰ τὸν ἐρωτευθῇ. Εἶχε δὲ ἡ κόρη γαίας μεγάλης ἀξίας καὶ ἰδοὺ πλούσιος ὁ φίλτατος Μασσαλιώτης. Σεῖς εἶσθε ὡραῖος, ἠξεύρετε ;

Ὁ Περὲζ εἶπε καμαρώνων :

— Ἔλα δά.

— Ἀληθῶς εἶσθε ὡραῖος. Ἔπρεπε νὰ θηρεύσετε περιουσίαν. Εἶσθε ἔγγαμος ;

— Ὄχι.

— Ὄχι ; Αἴ ! τί κάθεσαι, φίλε μου ! Πρέπει νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Δὲν λείπουν πλούσιαι κληρονόμοι, αἱ ὁποῖαι μάλιστα δὲν εὑρίσκουν συζύγους. Ἂν ἤμην νέος, ἤξευρα τί θὰ ἔκαμνα, ἀλλ' ὁ καιρός μου ἐπέρασε. Νυμφεύεται κανείς, φίλε μου, νυμφεύεται μίαν περιουσίαν καὶ ἔπειτα ζῇ ἂν θέλῃ. Μὲ τὸ χρῆμα εἶναι πανταχοῦ τις. Τὸ περιεργότερον δὲ εἶναι ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μαζὺ μὲ τὰ χρήματα λαμβάνει κανεὶς καὶ τὰς ὡραιοτέρας γυναῖκας τοῦ κόσμου. Ὡραῖον πρᾶγμα, ν' ἀκούῃ τις λεγόμενον ὄπισθέν του : «Βλέπετε αὐτόν ! εἶναι ὁ σύζυγος τῆς ὡραίας κυρίας ...» Πῶς ὀνομάζεσθε ; Λησμονῶ πάντοτε τὸ ὄνομά σας.

— Περέζ

— Περέζ, «τῆς ὡραίας κυρίας Περέζ !»

Ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἠτένιζε λοξῶς ἐνίοτε τὸν φίλον του, ἵνα μαντεύσῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

Εἶχε σπουδαίαν ἐντολὴν νὰ ἐκπληρώσῃ, ἠννόει ὅμως νὰ ἀγάγῃ αὐτὴν εἰς αἴσιον πέρας ἀθορύβως.

Ἡ βία ἀπαρέσκει τῷ πλοιάρχῳ Καγιόλ.

— Μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ ἐφαρμόζει αὐτὴν καὶ πρὸς μεγάλην θλῖψιν του.

Ὁ Περὲζ δὲν διενοεῖτο νὰ νυμφευθῇ. ἔσπευδεν ὅμως ν' ἀπέλθῃ τῆς Ἀβάνας, ἔνθα δὲν εἶχέ τι πλέον νὰ πράξῃ.

Οὐδόλως δυσηρεστεῖτο ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ τραπεζίτου, παρ' οὗ ἔλαβε μέγα χρηματικὸν ποσόν, πωλήσας αὐτῷ κλοπιμαίους ἀδάμαντας.

Δὲν ὑπελόγισε τόσῳ εὔκολον τὴν ἐπιτυχίαν, καίτοι δὲ ἠγνόει τὸν δεσμόν, ὅστις συνέδεε τὸν Μορὲλ καὶ τὸν πλοίαρχον μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς γυναικός, ἣν εἶχε φονεύσει, ἔκρινεν εὔλογον ν' ἀπέλθῃ ὡς οἷόν τε ταχύτερον.

Ἄλλως τε, εἶχε κατὰ νοῦν νὰ κρατήσῃ τὸ προϊὸν τῆς πωλήσεως δι' αὐτὸν μόνον.

Ὁ Ροβινὼ καὶ ὁ κύριος Δελόγκ δὲν θὰ ηὐχαριστεῖτο βεβαίως ἐκ τούτου. Ἠδύναντο λοιπὸν νὰ καταγγείλωσιν αὐτόν, ἂν μὴ καὶ αὐτοὶ οὗτοι διεκινδύνευον.

Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἤθελε νὰ χάσωσιν οὗτοι τὰ ἴχνη του.

— Καὶ εἴπατε ὅτι ἀναχωρεῖτε αὔριον ; ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον.

— Προτοῦ ἐξημερώσῃ.

— Ἀληθῶς, τίποτε δὲν μὲ κρατεῖ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. Ταξειδεύω ὡς περιηγητής.

— Διασκεδάζετε ὡς πλούσιος !

— Ἂν ἐτόλμων ;...

— Τί ;...

— Ἀλλὰ θὰ ἤμην ἀδιάκριτος.

— Μεταξύ μας ! Ἀστεΐζεσθε !

— Θὰ σᾶς παρεκάλουν νὰ μὲ ἀποβιβάσετε εἰς Νέαν Ὀρλεάνς.

— Τί λόγος ! Ἤθελα νὰ σᾶς τὸ προτείνω Ἠγνόουν ὅμως τὰς ὑποθέσεις σας, ἀγαπητέ μου, αἵτινες δυνατὸν νὰ ἀπῄτουν τὴν ἐδῶ παρουσίαν σας.

— Δὲν ἔχω ὑποθέσεις.

— Λοιπὸν οὔτε λόγος νὰ γίνεται· τὸ θεωρῶ εὐτύχημα.

— Θὰ πληρώσω τὸν ναῦλόν μου.

— Ἄ ! σᾶς παρακαλῶ, μὴ τὸ λέγετε, διότι μὲ δυσαρεστεῖτε. Μηδαμινὰ πράγματα!

Ὁ Ναβαρρὸς ἐδελεάσθη.

Ἅπαξ ἀποβιβαζόμενος εἰς Νέαν Ὀρλεάνς, θὰ ἐγίνετο ἄφαντος.

Τίς οἶδεν ἄλλως τε ; Ἴσως ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ τῷ ἐχάρασσε τὴν ὁδόν, ἣν ἔδει ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἐκεῖ πέραν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ γείνῃ ἄλλος ἄνθρωπος.

Εἶχε μὲν τὴν συνείδησιν σκληροτέραν βράχου, δὲν ἠδύνατο ὅμως ἢ νὰ ἀναμιμνήσκηται ἐνίοτε ὅτι οὐχὶ ἅπαξ ἐγκλημάτισε.

Εἰς Ἱσπανίαν ἐχειρίσθη οὐχὶ ἐντίμως τὸ ἐγχειρίδιον.

Εὐνόητον ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ βυθίσῃ τις τὴν λεπίδα ἐγχειριδίου τοῦ Τολέδου εἰς τὸν βραχίονα ἢ μεταξὺ τῶν πλευρῶν ἔν τινι ἔριδι μεταξὺ συναδέλφων χάριν μελανοφθάλμου κόρης, ἢ ἐν ἀκρατήτῳ ὀργῇ κατὰ τὸ χαρτοπαίγνιον, ἀλλὰ νὰ ἐμπήξῃ τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στῆθος γραίας παρθεναγωγοῦ φιλαργύρου, ἵνα κλέψῃ τὸ χρῆμα αὐτῆς, τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

Ἀκριβῶς δὲ ὁ Περὲζ διῆλθε τὰ Πυρηναῖα διὰ τοιαύτην τινὰ πρᾶξιν, ἣν ἐξετέλεσεν εἰς Βαρκελόνην ἡμέραν τινά, καθ' ἣν δὲν εἶχεν οὐδὲ ἓν πιάστρον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἐν τῷ σκότει τοὺς στρογγύλους ὀφθαλμοὺς τῆς γραίας ἀτενίζοντας αὐτὸν ἀπειληπτικῶς καὶ δυσειδεῖς κατὰ τὴν γνώμην του.

Τοῦτο ὅμως ἦν μηδὲν ἀπέναντι τῆς ἐπιπλήξεως τῶν ἠδέων γαλανῶν ὀφθαλμῶν τῆς Γερμανῆς.

Θὰ μετενόει ἴσως ὅτι ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους ἀπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, ἂν μὴ τὰ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, ἅτινα ἔφερεν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, δὲν κατεσίγων τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του.

Μὲ τοιαύτην περιουσίαν ὁ λῃστὴς τῆς Βαρκελόνης καὶ τοῦ Πρασίνου Κονίκλου, ὁ ἀγροῖκος συνέταιρος τοῦ Ροβινὼ καὶ τοῦ δικηγόρου, ὅστις καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς συνενόχους του ἔκλεπτεν, ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔντιμον ἄνθρωπον. Οὐδὲν ἁπλούστερον τῆς τοιαύτης μεταμορφώσεως.

Ταῦτα διενοεῖτο σκεπτόμενος τί καλλίτερον ν' ἀποφασίσῃ, ἔπινε δὲ βραδέως ποτήρια πόρτο, ἅτινα ὁ Μασσαλιώτης ἐπλήρου ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ζαλίσῃ αὐτόν.

Ἀλλ' ὁ Ἱσπανὸς εἶχε στερεὰν τὴν κεφαλήν.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν πλοίαρχον δὲν παρέστη ἀνάγκη τοῦ μέσου τούτου.

— Δέχομαι τὴν προσφοράν σας, εἶπεν ὁ Περέζ. Αὔριον λοιπόν.

— Ἑτοιμασθῆτε καὶ κοιμηθῆτε ἡσύχως, φίλε μου. Θὰ σᾶς ἐξυπνήσουν.

Ἡ νὺξ ἦν κατάστερος, ὁ δὲ οὐρανὸς αἴθριος.

Οὐδὲ ἓν νέφος ὑπῆρχεν εἰς τὸν ὁρίζοντα.

— Αἴ ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, θὰ ἔχωμεν καλὸν καιρόν, εἶναι δὲ εὐχάριστον τὸ ταξείδιον μὲ θάλασσαν γαληνιαίαν. Δύναταί τις νὰ ἐξαπλωθῇ ὡς λαζαρόνος ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ ἱστίον. Θὰ ἴδητε, φίλε μου, πόσον ὡραῖον πλοῖον εἶναι τὸ «Ἀλβατρός». Ὁ μαγειρος εἶναι ἄριστος καὶ θὰ φάγωμεν ἐξαίρετα φαγητά, καὶ θὰ πίωμεν οἶνον τοῦ Καπ !

Καὶ ἔπληξεν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς κοιλίας.

— Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, εἶπε, καὶ ἐστὲ ἕτοιμος. Μετ' ὀλίγον θὰ κοιμηθῶ καὶ ἐγώ, ἀρκεῖ ὁ ὑποπλοίαρχος νὰ ἔλαβε τὰ μέτρα του διὰ νὰ μὴ μεθύσουν εἰς τὰ καπηλεῖα οἱ ναῦται μας !

— Καλὴν νύκτα, πλοίαρχε.

— Καλὴν νύκτα.

Ἔσφιγξαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἱσπανὸς εἰσῆλθεν ὁ Μασσαλιώτης ἐκίνησε τοὺς δακτύλους λέγων :

— Θὰ μοὶ τὰ πληρώσῃς, καλέ μου φίλε, ἢ ὁ διάβολος θὰ μὲ πάρῃ !

Καὶ ἐσύριξε διὰ τῶν χειλέων ὀξὺν συριγμόν.

Δύο μαῦροι, ἐξηπλωμένοι ὑπὸ μέγα δένδρον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας, ἔφθασαν ἀμέσως.

Ἦσαν δύο ἰθαγενεῖς τῆς Μαρτινίκας ἀνήκοντες εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀλβατρός». Μὲ γυμνὰς τὰς κνήμας, φέροντες βραχείας ἀναξυρίδας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦντες μεγάλον πῖλον Μανὶλ ἔστησαν εὐθυτενεῖς ἐνώπιον τοῦ Καγιὸλ μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐκαλοῦντο δὲ ὁ μὲν Ἀννίβας ὁ δὲ Σπάρτακος.

— Ἀννίβα, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ ἑτοιμάσῃς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἐπιβάτου.

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἀπέπεμψεν αὐτὸν ὁ Μασσαλιώτης.

Ὁ Ἀννίβας ἔσπευσε ν' ἀπέλθῃ.

— Καὶ σύ, Σπάρτακε, φίλε μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς τὸν ἕτερον μαῦρον, θὰ μὲ περιμείνῃς μέχρι τῆς πρωΐας. Εἰς τὰς τρεῖς πρέπει ὁ ἐπιβάτης καὶ αἱ ἀποσκευαί του νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἀκούεις ;

— Μάλιστα, πλοίαρχε.

— Πήγαινε.

Ὁ Μασσαλιώτης ἠγέρθη καὶ διῆλθε τὸ πλῆθος τονθορίζων γνωστὸν ᾆσμα :

Νὰ περνᾷ ὁ βασιλῆας
μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά του.

Αἱ κιγκλίδες τῆς τραπέζης ἦσαν ἀνοικταί.

Ἐν τῷ κήπῳ ὁ κύριος Μορὲλ ἀνέμενεν αὐτόν.

Συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον χαμηλοφώνως.

— Θέλετε χρήματα ; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης τὸν πλοίαρχον.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην. Θὰ χρησιμοποιήσω τὰ χαρτονομίσματα αὐτοῦ τοῦ λῃστοῦ.

Καὶ προσέθηκε στρέφων τὰ νῶτα :

— Ἔλα δά ! Θὰ τὰ ἀφήσω νὰ τὰ φάγουν οἱ καρχαρίαι ! Δὲν θὰ χαθῇ τὸ χρῆμα !

[Ἕπεται συνέχεια.]

Τονγ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

Ὁσάκις ἐσκέπτετο ὅτι, περατωθέντος τοῦ ἔργου αὐτῆς, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δελῶρμ θὰ τὴν ἀπέπεμπον, καθόσον δὲν θὰ εἶχον πλέον ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν της, ἠσθάνετο συντριβομένην τὴν καρδίαν της καὶ ἄφθονα ἔχυνε δάκρυα.

Διότι ἐὰν ἀπεχωρίζετο τῆς Χρυσαυγῆς, θὰ ἐστερεῖτο τῆς μόνης χαρᾶς, ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἀκόμη, θὰ ἐρρίπτετο πάλιν εἰς τὸν πλήρη θλίψεων βίον αὐτῆς καὶ θὰ ἐβυθίζετο εἰς τὰς μελαγχολικὰς πικρίας της· προσεπάθει ὅμως νὰ καθησυχάσῃ ἑαυτὴν λέγουσα κατὰ διάνοιαν :

— Ἐπειδὴ ἡ κυρία Δελῶρμ ὁλονὲν μοὶ ὁμιλεῖ περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς τε καὶ τοῦ συζύγου της, θὰ τοὺς καθικετεύσω νὰ μὴ μὲ ἀποχωρίσωσιν ἀπὸ τῆς Χρυσαυγῆς καὶ θὰ μὲ κρατήσωσιν· εἶναι πλούσιοι, τί θὰ τοῖς στοιχίσῃ ἐὰν ἔχωσιν ἓν ἀκόμη πρόσωπον περισσότερον εἰς τὴν οἰκίαν των; Ἄλλως τε, θὰ ζήσω πλησίον των χωρὶς νὰ ζητῶ παρ' αὐτῶν τίποτε, θὰ δυνηθῶ δὲ νὰ ἐξεύρω μέσον ν' ἀποδῶ αὐτοῖς χρήσιμος εἴς τι. Ναί, ναί, θὰ μὲ κρατήσωσι. Θὰ ἤθελεν ἄρά γε καὶ ἡ Χρυσαυγὴ νὰ μὲ ἴδῃ ἀναχωροῦσαν ; αὕτη μὲ ἀγαπᾷ ὅσον τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ.

Σπανιώτατα καὶ λίαν ἀτάκτως ἐλάμβανον ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Δελασέρ, ὑπογραφομένου Ρεναίου Δελῶρμ, μὲ τὸ νέον ὄνομα, ὅπερ ἔλαβεν· ἑκάστη δ' ἐπιστολὴ ἐδήλου τὸ μέρος, ἔνθα ἔμελλε νὰ σταλῇ ἡ ἀπάντησις.

Ὁ κόμης ἅπαξ ἔγραψε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ὑπῆρχον ἄπειραι συστάσεις, ἀλλὰ συνάμα καὶ ζωηροτάτη στοργή.

Ἐν τούτοις ὁσάκις ἡ κ. Δελῶρμ ἀπήντα τῷ κόμητι, ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῆς ὑπῆρχεν ὁμοία καὶ τῆς Χρυσαυγῆς· τοιουτοτρόπως δὲ ὁ κ. Δελασὲρ ἠδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τῶν προόδων τῆς μαθητρίας καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τῆς παιδαγωγοῦ.

Συνεπληροῦτο σχεδὸν τετραμηνία ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν ὁ κόμης Δελασὲρ ἐκ Παρισίων, ὅτε ἔλαβε πρώτην ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Δελῶρμ, ἀναγγελλούσης αὐτῷ ὅτι ἡ παιδαγωγὸς ἀνεμόρφωσεν ἤδη ὡς ἐκ θαύματος τὴν θυγατέρα του.

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι μικροῦ δεῖν ὁ κόμης ἐγένετο παράφρων ὑπὸ τῆς χαρᾶς· ἐπέθηκεν εὐλαβῶς τὰ χείλη αὐτοῦ ἐπὶ τῆς χαροποιᾶς ἐπιστολῆς, καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ φίλος του Βὰν Ὄσσεν νὰ τὸν εὕρῃ, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν συνέσφιγξε μέχρις ἀποπνιγμοῦ.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ κόμης παρεφρόνει, ἔκλαιεν ὡς παιδίον καὶ μετὰ διακεκομμένης φωνῆς ἔλεγε :

— Τί καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς αὐστηρῶς καὶ νὰ μοῦ καταδείξῃς τὴν μωρίαν μου ! Νομίζω ὅτι ἀνέκτησα σήμερον τὸ ἥμισυ τῆς εὐδαιμονίας μου ! Ὦ ! ἐὰν δὲν ἤκουον τὰς συμβουλάς σου ! Ἀλλ' ὄχι, ἐγνώριζον ὅτι εἶσαι ὁ ἀγαθός μου δαίμων !... Ἐσώθη ἡ Χρυσαυγή, ἐσώθη, καὶ ἔχω τώρα θυγατέρα ! χωρὶς σέ, φίλε μου, ἀγαπητὲ Γουλιέλμε, χωρὶς σὲ θὰ ἔμενεν ἠλίθιος !...

Μεθ' ὅλην τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἣν εἶχεν ἡ κυρία Δελῶρμ πρὸς τὴν παιδαγωγόν, οὐδεμίαν τῇ ἔδιδε ν' ἀναγνώσῃ ἢ καὶ τῇ ἀνεγίνωσκεν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος, ἠρκεῖτο δὲ μόνον νὰ τῇ λέγῃ :

— Σήμερον ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Δελῶρμ· γράφει πολλά, πρὸ πάντων δι' ὑμᾶς.

Δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ κ. Δελασὲρ οὐδόλως ἔγραφε πρὸς τὴν κυρίαν Δελῶρμ ὡς σύζυγος γράφει πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ὅτι ἐὰν ἡ κυρία Δελῶρμ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς ἔκρυπτε τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε παρὰ τοῦ κόμητος, τοῦτο ἔπραττεν ἐκ μόνου τοῦ φόβου μὴ γνωστῇ ὑπὸ οἱουδήποτε τὸ μυστικόν, ὅπερ ἔπρεπε νὰ τηρηθῇ, μέχρις οὗ ἤθελεν εὐαρεστηθῇ ὁ κόμης Δελασὲρ νὰ τὸ γνωστοποιήσῃ.

Ἡ Χρυσαυγὴ ὅμως, ἥτις οὐδὲν εἶχε νὰ κρύψῃ μυστικόν, ἔσπευσε νὰ δείξῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός της πρὸς τὴν «μαμά της».

Ἀλλ' ὑποπτεύων ὁ κόμης ὅτι ἠδύνατο ἡ παιδαγωγὸς νὰ ἴδῃ τὴν ἐπιστολήν του, ἔγραψεν αὐτὴν οὕτως, ὥστε οὐδεμίαν νὰ καταλείπῃ ὑποψίαν περὶ ὅσων δὲν ἔπρεπεν αὕτη νὰ μάθῃ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἠσθάνθη παράδοξον συγκίνησιν, στιγμιαίαν ἄλλως, ἀναγινώσκουσα τὴν λίαν συγκινητικὴν ἐκείνην ἐπιστολὴν πατρὸς πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ὁ χαρακτὴρ τῆς γραφῆς ἐξέπληξεν αὐτὴν αἴφνης, ὑπομνήσας αὐτῇ ἀορίστως πως παρομοίαν γραφήν.

Ἀλλ' ἀφοῦ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν μέχρι τέλους καὶ τὴν ὑπογραφὴν Ρεναῖος Δελῶρμ, ἐμειδίασε λυπηρῶς διὰ τὸ λάθος της.

Ἐσκέπτετο ἐλλόγως, ὅτι ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὁμοιάζοντες τὴν μορφήν, τὸ σχῆμα καὶ τοὺς τρόπους, δυνατὸν ἐπίσης καὶ πολλαὶ γραφαὶ νὰ ὁμοιάζωσι.

Μετὰ ἓν ἔτος καί τινας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ Παρισίων ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος Δελασέρ, ἡ κυρία Δελῶρμ ἔλαβεν ἐπιστολὴν αὐτοῦ, ἀγγέλλοντος τὴν προσεχῆ εἰς Παρισίους ἐπάνοδόν του.

Ἡ Χρυσαυγὴ μεγίστην ἐξεδήλου ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτην χαράν, ἔτρεχε δὲ ἐντὸς τῆς οἰκίας πηδῶσα, γελῶσα καὶ κλαίουσα καὶ ἐνηγκαλίζετο τὴν παιδαγωγὸν καὶ τὴν κυρίαν Δελῶρμ.

— Ἤθελα νὰ ἦναι τώρα ἐδῶ διὰ νὰ τὸν καταφάγω μὲ φιλήματα, ἔλεγε. Πόσον θὰ ἦναι εὐχαριστημένος, πόσον θὰ ἦναι εὐτυχής !

Καὶ ἱσταμένη ἔμπροσθεν κατόπρου προσέθετε :

— Βέβαια δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ, ἀφοῦ κ' ἐγὼ μόλις ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτόν μου.

Ἡ κ. Δελῶρμ ὡμίλησε περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ κ. Δελῶρμ, ὡς φιλτάτη σύζυγος, ἥτις μακρὰς διῆλθεν ὥρας ἀπουσίας ἀγαπητοῦ συζύγου καὶ ἥτις ζωηρὰν ὑφίστατο εὐχαρίστησιν βλέπουσα αὐτὸν ἐπανακάμπτοντα.

Ἡ παιδαγωγὸς ἦτο κατηφὴς καὶ ἐφαίνετο σκεπτομένη· ἐπεθύμει μὲν νὰ συμμερισθῇ τῆς Χρυσαυγῆς τὴν χαράν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, εἰς μάτην δὲ τῇ ἔλεγεν ἡ Χρυσαυγή :

— Βέβαια, δὲν γνωρίζετε τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε πόσον εἶναι καλός· γνωρίζει ὅ,τι ἐπράξατε ὑπὲρ τῆς μικρᾶς του Χρυσαυγῆς, καὶ ἅμα σᾶς ἰδῇ, θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, ὅσον ἀγαποῦμεν ἡ μητέρα μου καὶ ἐγώ.

Ἡ κυρία Δουράνδου ἐξηκολούθει νὰ συλλογίζηται, ὡς ἂν εἰ δυστύχημά τι προῃσθάνετο.

Δὲν ἦτο μὲν φόβος ὅ,τι ἠσθάνετο, ἀλλ' ὡμοίαζεν ὅμως πρὸς τοιοῦτό τι· ἦτο οἱονεὶ ἀγωνία, δυσθυμία, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ παραστήσῃ, ἀνησυχοῦσα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὁποῖαι μεταβολαὶ θὰ ἐγένοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρός.

Ἐσπέραν τινά, περὶ τὴν ἑνάτην πρὸς τὴν δεκάτην, ἐνῷ ἡ κυρία Δελῶρμ, ἡ Χρυσαυγὴ καὶ ἡ παιδαγωγός, ἐν τῇ αἰθούσῃ εὑρισκόμεναι, ἡτοιμάζοντο ν' ἀποχωρισθῶσιν ὁ κώδων τῆς θύρας ἀντήχησεν.

— Αὐτὸς εἶναι ! εἶπεν ἡ κυρία Δελῶρμ, ἐγερθεῖσα.

— Ὁ πατέρας, ὁ πατέρας ! ἀνεφώνησεν ἡ Χρυσαυγή.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐγένετο κάτωχρος καὶ ἡ καρδία της ἤρξατο νὰ πάλλῃ φοβερῶς, χωρὶς βεβαίως νὰ γνωρίζῃ τὸν λόγον.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἠκούσθη βηματισμὸς ἐπὶ τῆς κλίμακος· ἦτο ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις ἀνεβίβαζε τὰς ἀποσκευὰς τοῦ κόμητος.

Ἡ Χρυσαυγὴ ὥρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης ἀνυπομονοῦσα νὰ εὑρεθῇ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ πατρός της, μολονότι ἡ κυρία Δελῶρμ ἐπειράθη νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἠγέρθη.

— Κυρία, εἶπε μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω.

— Πῶς ! δὲν θὰ μείνετε ἐδῶ διὰ νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν κύριον Δελῶρμ ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶμαι κουρασμένη.

— Πραγματικῶς, εἶσθε ὀλίγον ὠχρά.

— Καὶ ἔπειτα μετὰ ἔτους ἀπουσίαν θὰ ἔχῃ βεβαίως πολλὰ νὰ σᾶς εἴπῃ ὁ κύριος Δελῶρμ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐνοχλήσω διὰ τῆς παρουσίας μου.

— Νὰ σᾶς εἴπω, ἴσως ἔχετε δίκαιον. Ἀλλ' ὁ κύριος Δελῶρμ θὰ θελήσῃ βεβαίως νὰ σᾶς ἴδῃ, νὰ ὁμιλήσῃ μαζῆ σας περὶ τῆς Χρυσαυγῆς.

— Ἐὰν ὁ κύριος Δελῶρμ ἐπιθυμήσῃ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ ἀμέσως, μὲ εἰδοποιεῖτε· δὲν θὰ κοιμηθῶ. Νομίζω ὅτι ἀρκοῦν ὀλίγαι στιγμαὶ ν' ἀναπαυθῶ, διὰ νὰ παρέλθῃ ἡ ἀδιαθεσία μου.

Ἐν τούτοις ἡ παιδαγωγὸς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Δελῶρμ, καί, ὡς ἂν εἰ ἐ-

φοβεῖτο νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν ταξειδιώτην, ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τῆς αἰθούσης.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἔσπευσε πρὸς τὸν πατέρα της, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης διέτασσεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἄφιξιν του.

Ὅτε ὁ κ. Δελασὲρ εἶδε τὴν θυγατέρα του τοσοῦτον ζωηράν, χαριεστέραν καὶ ὡραιοτέραν ἢ ἄλλοτε, εὔθυμον καὶ ἀκτινοβολοῦσαν ἐκ χαρᾶς, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσήλωσεν ἀτενῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Χρυσαυγῆς, ὡς ἂν εἰ ἐδίσταζε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Μολονότι ἦτο προειδοποιημένος ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῆς κυρίας Δελώρμ, δὲν ἀνέμενε τοιαύτην μεταμόρφωσιν· διὸ ἐθεώρει μετὰ μεγάλου θαυμασμοῦ τὴν περιχαρῆ θυγατέρα του.

— Μήπως δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις ; τῷ εἶπεν ἡ Χρυσαυγὴ μετὰ ἡδείας καὶ τρεμούσης φωνῆς, τείνουσα αὐτῷ τοὺς βραχίονας καὶ ἑτοίμη νὰ περιπτυχθῇ αὐτόν.

— Κόρη μου.κόρη μου! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

Λυγμὸς ἀναβὰς μέχρι τοῦ λαιμοῦ διέκοψε τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

Οἱ βραχίονές του, οἵτινες ἦσαν ἀνοικτοί, ἐκλείσθησαν, καὶ συνέθλιψαν τὴν θυγατέρα του. Ἐπὶ στιγμὴν ἠκούετο μόνον ὁ ἦχος τῶν φιλημάτων των· εἶτα διέφυγον τὰ στήθη αὐτῶν δύο ταυτοχρόνως λυγμοί. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ κόρη ἔκλαιον ἐκ χαρᾶς, ἐνῷ ἐξηκολούθει ἡ συγκινητικὴ περίπτυξις αὐτῶν.

— Ὦ ! ἀγαπητέ μου πατέρα, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ φωνῆς ἡδείας καὶ ἀνθηρᾶς, πόσον τώρα αἰσθάνομαι ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.

Νέα φιλήματα διεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους.

Ὁ κόμης ἔμενεν ἄφωνος, μὴ δυνάμενος ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως ν' ἀπαγγείλῃ λέξιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης πρὸς συναντησιν τοῦ εὐεργέτου αὐτῆς.

Ὁ κόμης ἠσπάσθη αὐτὴν ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἀλλ' ἐδράξατο τῆς χειρὸς αὐτῆς καὶ τὴν ἔθλιψεν εἰπὼν αὐτῇ χαμηλοφώνως μόνην τὴν ἑξῆς λέξιν :

— Εὐχαριστῶ !

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ, φίλε μου, εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ, καὶ ἔπειτα θὰ ἦσθε κουρασμένος· τὸ δωμάτιόν σας εἶναι ἕτοιμον, ἐλᾶτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ, ἐὰν ἀγαπᾶτε.

— Δὲν εἶμαι διόλου κουρασμένος, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, θὰ περάσω εὐχαρίστως τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ νὰ ἀναπαυθῶ. Ἀληθὴς δι' ἐμὲ ἀνάπαυσις σήμερον εἶναι ὅτι εὑρίσκομαι πλησίον σας, ὅτι σᾶς βλέπω· ἀνάπαυσις δι' ἐμὲ εἶναι νὰ βλέπω τὴν κόρην μου, νὰ τὴν ἐναγκαλίζωμαι, νὰ ὁμιλῶ μαζύ της.

— Τότε ἐλᾶτε εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ κόμης ἠκολούθησε τὴν κυρίαν Δελώρμ κρατῶν τὴν Χρυσαυγήν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἤρξατο ζωηρὰ καὶ οἰκειοτάτη συνδιάλεξις μεταξὺ πατρὸς καὶ θυγατρός, καθημένων πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ ἀνακλίντρου.

Ὁ κόμης εὐηρεστεῖτο νὰ πολλαπλασιάζῃ τὰς ἐρωτήσεις, ἃς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ,ἡ δὲ Χρυσαυγὴ ἀπεκρίνετο μετὰ χάριτος, εὐχερείας καὶ ζωηρότητος πνεύματος,ἅτινα ηὔξανον ὁλονὲν τὸν θαυμασμόν του.

Εἰσέτι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ, ἐν μεγάλῃ δὲ εὑρισκόμενος συγκινήσει ἀπέμασσε τὰ δάκρυα, ἅτινα ἀκουσίως ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Δὲν ἐζήτει ν'ἀποκρύψῃ τὴν χαράν του, ἡ δὲ ἀκτινοβολία τοῦ βλέμματός του καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἐμαρτύρουν τὴν εὐδαιμονίαν του.

— Ναί, ναί, διενοεῖτο, εἶναι θαυμάσιον !

Τοσαῦτα εἶχε νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν θυγατέρα του, ὥστε μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἐνεθυμήθη ποσῶς τὴν παιδαγωγόν· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Χρυσαυγή, ἡ ἀχαριστος, ἡ παραδεδομένη εἰς τὴν χαράν της ὅτι ἐπανέβλεπε τὸν πατέρα της,ἐλησμόνησεν ἐκείνην,τὴν ὁποίαν ἀπεκάλει μαμάν της.

Ἀλλὰ συγκρίνων τὸ παιδίον, τὴν ἀτυχῆ ἠλίθιον, ἣν πρὸ ἔτους ἐγκατέλιπε πρὸς τὴν ὡραίαν καὶ νεήμονα κόρην, ἣν ἀνεύρισκεν, ἐσκέφθη τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις ἀπετέλεσε τὸ θαῦμα τοῦτο, τὴν κυρίαν Δουράνδου, ἣν εἰσέτι δὲν ἐγνώριζεν.

Ὅ,τι ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξεν ἡ κυρία Δελώρμ, δὲν παρεβάλλετο ποσῶς πρὸς ὅ,τι ἡ κυρία Δουράνδου ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς Χρυσαυγῆς· βεβαίως ηὐγνωμόνει διὰ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς πρώτης, ἀλλ' ἡ ἄλλη, ἡ ἄλλη ;... διὰ τίνος μέσου νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του ; ποίας λέξεις νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ;

Πρὸς ἔκφρασιν τοῦ αἰσθήματός του δὲν εὗρισκεν ἱκανοὺς λόγους ἐν οὐδεμιᾷ γλώσσῃ ἐξ ὅσων ἐγίνωσκεν.

Ἠσθάνετο ὅτι ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ἐκείνης ὤφειλε νὰ γονυπετήσῃ ὡς ἐνώπιον θεότητος.

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ κυρία Δουράνδου ; ἠρώτησεν αἴφνης.

— Ὦ! ἄσχημα,πολὺ ἄσχημα ἔκαμα,εἶπε μετὰ κατηφείας ἡ Χρυσαυγή, ποῦ δὲν σᾶς ὡμίλησα ἀκόμη διὰ τὴν καλήν μου φίλην.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεκρίθη :

— Ἐκουράσθηκε ὀλίγον ἀπόψε καὶ ἀπεσύρθη κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀφίξεώς σας εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ κόμης, φοβεῖται μὴ φανῇ ἀπερίσκεπτος, καὶ ὅμως ἀποτελεῖ μέλος τῆς οἰκογενείας μας.

— Εἶναι ἄλλη μητέρα δι' ἐμέ, εἶπεν ἡ Χρυσαυγή.

— Ὅταν ἀπεσύρετο ἡ κυρία Δουράνδου, μοὶ εἶπεν, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Δελώρμ, ὅτι δὲν θὰ κοιμηθῇ καὶ ὅτι δυνάμεθα νὰ τὴν εἰδοποιήσωμεν, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ τῆς ὁμιλήσετε.

— Τρέχω νὰ τὴν φωνάξω, εἶπεν ἡ Χρυσαυγὴ ὁρμήσασα πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλ' ὁ κόμης ἀνεκάλεσεν αὐτήν.

— Ἔλα ἐδῶ, τῇ εἶπε, μὴ ἀνησυχήσῃς ἀπόψε τὴν παιδαγωγόν σου, προσφιλής μου κόρη. Ἀφοῦ ἐκουρασθῇ, ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως· θὰ τὴν ἰδῶ αὔριον.

Ἡ νεᾶνις ἐπανῆλθε καθήσασα πλησίον τοῦ πατρός της.

Ὁ κ. Δελασὲρ ἀνυπομόνει μεγάλως νὰ γνωρίσῃ τὴν κυρίαν Δουράνδου, ἐγίνωσκε δὲ τί ὤφειλεν εἰς τὴν παιδαγωγὸν τῆς θυγατρός του καὶ ἐπεθύμει τὴν ἐπιοῦσαν νὰ τῇ ἐκφράσῃ, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο, τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἀλλὰ σκέψις τις ἐπῆλθεν αἰφνιδίως αὐτῷ· ἠσθάνθη ὅτι, καὶ δι' ὅσα ἔμελλε νὰ εἴπῃ τῇ παιδαγωγῷ, δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Χρυσαυγῆς καὶ τῆς κυρίας Δελώρμ.

— Γνωρίζω ὅτι συνήθως κοιμᾶσαι εἰς τὰς δέκα, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ τὸ ὡρολόγιον θὰ σημάνῃ ἐντὸς ὀλίγου μεσονύκτιον, θὰ ἔχῃς ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇς.

— Ὄχι, πατέρα μου, σὲ βεβαιῶ, δὲν νυσταζω διόλου.

— Ἔστω, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ στερήσω τῆς τοσοῦτον ἀναγκαίας δι' ἐσὲ ἀναπαύσεως.

— Ἀγαπητέ μου πατέρα, γνωρίζεις ὅτι, ὁπόταν θέλω, εἶμαι γενναία.

— Γνωρίζω ὅτι τὸ φίλτατόν μου τέκνον ἀγαπᾷ πάντοτε πολὺ τὸν πατέρα του, ἀπεκρίθη πάντοτε μειδιῶν, καὶ ὅτι οὔτε ἀναπαυσιν οὔτε ὕπνον θὰ ἐσκέπτετο διόλου, διὰ νὰ μείνῃ πλησίον του. Ἔλα, ἔλα νὰ σὲ ἀσπασθῶ.Αὔριον ἐπαναλαμβάνομεν τὴν σπουδαίαν ἡμῶν συνομιλίαν.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἔκρουσε τὸν κώδωνα, εἰς τὸν ἦχον αὐτοῦ ἐνεφανίσθη ἡ θαλαμηπόλος κρατοῦσα ἀνημμένον κηρίον.

— Ὦ ! νὰ σᾶς ἀσπασθῶ ἀκόμη μιὰ φορά ! εἶπεν ἡ Χρυσαυγή, κρεμασθεῖσα εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ πατρός της.

Ἀκολούθως ἔτεινε τὸ μέτωπον αὐτῆς πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ.

— Καλὴν νύκτα, μητέρα μου, πατέρα μου, εἶπεν.

Καὶ ἠκολούθησε τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἀγαπητὴ κυρία, εἶπεν ὁ κόμης τῇ κυρίᾳ Δελώρμ, μοὶ ἀποδίδεις ἑκατονταπλάσιον, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὥραν πρὸς ὥραν τὸ ὀλίγον καλόν, τὸ ὁποῖον ηὐτύχησα νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ. Ἐκ φιλίας ἐδέχθης δυσκολωτάτην θέσιν, καὶ τὴν ἀποστολήν σου ἐξεπλήρωσας ἐπαξίως.

— Ἐμπνεομένη ἐκ τῆς ἰδέας σας, κύριε κόμη, ἔπραξα ὅ,τι ἐξηρτᾶτο ἀπ' ἐμοῦ διὰ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἀνετέθησαν.

— Καὶ ἐπέτυχες ἀληθῶς περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζον. Θὰ ἔχῃς πολλὰ πράγματα νὰ μοὶ εἴπῃς,ἀπὸ αὔριον ὅμως θὰ ἔχωμεν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν.

— Ὁ κύριος κόμης θὰ μείνῃ ἐδῶ ;

[Ἕπεται συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι : ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδετονδρ. 3. 50, χρυσόδ. 4. 50.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμήν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Τὰ ἑξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἴς τε τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἑνοοῦνται εἰς χρυσόν.

«Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει» ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. . . . . 2.

«Μάρτυς ἢ Λαυρεντία» μυθ. Ἀ. Δεννερύ, δραχ. 2,50.

«Μεγάλη Περιουσία» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75.

«Οἱ Μοῖκανοὶ τῶν Παρισίων» μυθ. Α. Δουμᾶ, δρ. . 5.

«Ὁ Πλοίαρχος Κορκοράν» μυθ. Ἰουλ. Βέρν, δρ. 1,30.

«Ρωξῆνος Χόοδ ὁ Εὐπατρίδης» μυθ. Α. Δουμᾶ, δρ. 1,25.

«Ὁ Ροκαμβόλ» μυθ. Πονσὸν δὲ Τερράϊλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκλήρων βιβλίων, ἑκάστου εἰς τόμους διῃρημένου: «Τὰ δράματα τῶν Παρισίων» τόμ. 3. «Ἄθλοι Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ἀνάστασις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Τελευταῖαι λέξεις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ὡραία Ἀνθοκόμος» τόμ. 2. «Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λονδίνου» τόμ. 2. «Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων». «Τὸ Σχοινίον τοῦ Ἀπηγχονισμένου». «Ἡ Ἐπιστροφὴ τοῦ Ροκαμβόλ» τόμ 3. «Οἱ Νέοι Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ». Τὸ ὅλον τόμοι 18. Τιμᾶται ὁλόκληρος ἡ σειρὰ δρ. . . 40.

«Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἑκατομμυρίων» συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων «Κόμητος Μοντεχρήστου» καὶ «Ἄρχοντος τοῦ Κόσμου» τόμ. 3, δραχ. . . . . 4.

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκδοτα Αὐτοῦ» ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τόμ. 2, δρ. . . . . 4.

«Αἱ Τραγῳδίαι τῶν Παρισίων» μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμ. 9, δρ. . . . . 10.

«Μαρκῶφ ὁ Μαλουίνιος» καὶ συνέχεια «Ὁ Μαρκήσιος Δὲ Λοῦ-Ρονὰν» τόμ. 2, δρ. . . . . 3 50.

«Ὁ Πυροσβέστης» καὶ συνέχεια «Ἡ Ἀπορφανισθεῖσα Κόρη», τόμ. 2, δρ. . . . . 3,50.

«Ὁ Ἐγγαστρίμυθος» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 3, δ. 3.

«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασὶ» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων. λεπτὰ. . . . . 80.

«Νάθαν ὁ Σοφὸς» ὑπὸ Lessinc. ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρέργων Θ. Ἀρεντούλη, δρ. . . . . 1.25.

«Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δρ. 1.

«Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου» μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τόμ. 2, δρ. . . . . 5.

«Ποιήματα» Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ. . . 5.

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων μυθ. Β. Οὐγκὼ μετάφρ. Ι. Καρασούτσα μετ' εἰκόνων, τόμ. 2 δρ. . . . . 4.

«Οἱ Ἄθλιοι» Β. Οὐγκὼ μετάφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση μετ' εἰκόνων, τόμ. 5, ἄδετ. δρ. 10, χρυσόδετ. δρ. 13.

«Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου» ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκοὺρ ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τόμ. 2 δρ. 5.

«Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης» μυθιστ. Βίκτωρος Οὐγκὼ μετάφ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. . . . . 2.

«Αἱ Κατηραμέναι τῶν Παρισίων» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 2, δραχ. 3

Δράματα Βίκτωρος Οὐγκώ: «Μαρία Τυδορὶς» δρ. . . 1.
» «Ἄγγελος Παταυίου» δρ. 1.
» «Ἐρνάνης» δραχ. . . . . 1.
» «Βυσγράβοι» δραχ. . . . . 1.
» «Ρούϊ Βλὰς» δραχ. . . . . 1.

«Τὰ Σκότη τῆς Ζωῆς» μυθιστορία κατὰ μετάφρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ. . . . . 1.75.

«Ἐν Ἀγωνίᾳ» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 3. δρ. 2.

«Ὁ Ἰατρὸς τῶν Πτωχῶν» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμὰς. . . . . 2.50.

«Ἡ Μικρὰ Μήτηρ», μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ. δραχ. . 3.

«Ἡ Ἀρτοπῶλις» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν δρ. 5.

«Ὁ Χονδροκέφαλος» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. . 1.50.

«Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρως» μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν τόμ. 7, δραχ. . . . . 6.

«Οἱ Ἄθλιοι τοῦ Λονδίνου» μυθ. Π. Ζακκὼν τόμ. 2, δρ. 2 50

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» μὲ συνέχειαν: «Ἡ Ἀνυμφος Μήτηρ» μυθ. Α Ματτέϋ δραχ. . . . . 2,30.

«Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία» ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων μετὰ πλείστων εἰκόνων, δραχ. . . . . 1,50.

«Ὁ Σαΐφ Ζουλιαζὰν» Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 175.

«Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ συνέχεια: «Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης» μυθ. Ι. Φ. Σμίθ, τόμ. 2, δραχ. . . . . 3.

«Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν τόμ. 4. δραχ. . . . . 4.

«Ὁ Γοῦς Μάννεριγκ» μυθ. Οὐάλτερ Σκὼτ δραχ. . 2.

«Ἡ Δεκαήμερος» τοῦ Βοκκακίου, ἄδετος δρ. 2.50 χρυσόδετος δραχ. . . . . 4.

«Ὁ Κερατᾶς» Πῶλ δὲ Κὸκ κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου δραχ. . . . . 2.

«Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μυθ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150.

«Ἡ Ἀθιγγανὶς» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν. τόμ. 5 δρ. 5.

«Ὁ Ἰατρὸς Ραμῶ» μυθ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. . 1,50.

«Ἡ Μοδιστροῦλες» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. . . . 1,30.

«Κραυγὴ τῆς Παράφρονος» μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. . . . . 2,50.

«Ἡ Μεγάλη Ἴζα» μυθ. Ἀλεξίου Μπουδιὲ δρ. 2,50.

«Ὁ Εὐγενὴς Ἔρως» μυθ. Ἀλεξ. Δουμᾶ δρ. . . . . 2.

«Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα» μυθ. Ἰουλ. Μαρὺ δρ. 2,50.

«Ὁ Λυκογιάννης» μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ τόμ. 4 δρ. . 4.

«Ἡ Ματθίλδη» μυθ. Εὐγενίου Σὺη μετάφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση δραχ. . . . . 5.

«Μιχαὴλ Στρογκὼφ» μυθ. Ἰουλίου Βὲρν δραχ. . 1,50.

«Ἰζολίνα ἡ Μεξικανὴ» μυθ. Μεῖν Ρεῖδ δρ. . . . 130.

«Ἡ Μεγάλη Καρδία» μυθ. Π. δ' Αἰγρεμὼν τόμ. 4. δρ. 5.

«Ἡ Σύζυγος τοῦ Νεκροῦ» μυθ. Α. Μπουδιὲ δρ. 2,75.

«Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσιὲ» μυθ. Α. Δελπὶ δρ. 1,25.

«Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως» Φ. Α. Μινιέ, μετάφρ. Ε. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τόμ. 2. δρ. 2.50.

«Πρακτικὴ Ἰατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν» συγγραφεῖσα ὑπὸ Τιμ. Καρδαρᾶ ἰατροῦ μετ' εἰκόνων τόμ. 2. δρ. . 6.

«Τὰ Μυστήρια τῶν Φραμμασόνων» ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὁλοσελίδων εἰκόνων δρ. . . . . 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ.	8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.03	12.50	3.00	—		ἀν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.	10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ.	12.56	—	5.08	7.25		ἀν.	—	8.55	5.24	6.40π
	ἀν.	12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ.	2.02	7.10	6.00	—		ἀν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ.	3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν.	9.29	1.08	—	6.25
	ἀν.	4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ.	10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ.	6.18	9.45	7.40	—		ἀν.	10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν.	6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	1.05	3.55	9 00	—
Πύργος	ἄφ.	8.10	11.40	8.55	—		ἀν.	1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν.	6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ.	4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ.	7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν.	6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἀφ.	2.20	3.50	**Ναύπλιον**	»	8.45	12.15
Ναύπλιον	»	3.00	4.25	Ἄργος	»	9.25	1.20
Τρίπολις	»	6.10	7.20	Κόρινθος	ἀφ.	11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8 00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

13

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.
Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**
Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Hebe's
Hebe's Hair Restorer
Hebe's Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν.
Hebe's Δὲν εἶνε βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν πρότεραν αὐτῶν χροιὰν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν.
Hebe's Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει.
Hebe's Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίνῳ
Hebe's Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἑκάστη φιάλη δραχμὴν ὁκτώ.
Hebe's (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)
hebe's hair restorer

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ
Πλατεῖα Ὁμονοίας,
Εὑρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΙΔΙΑ τῆς ὥρας.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE
125 *Rue d' Isole* 125.
On a apporté
Lustres, grand choix de **vase de cristal**, rand assortiment **d' article en Porcelaine** t **en Faïence**, riche collection **d' articles** e **luxe.—Service de table. — Services a thé.** — *Prix Fixe.*

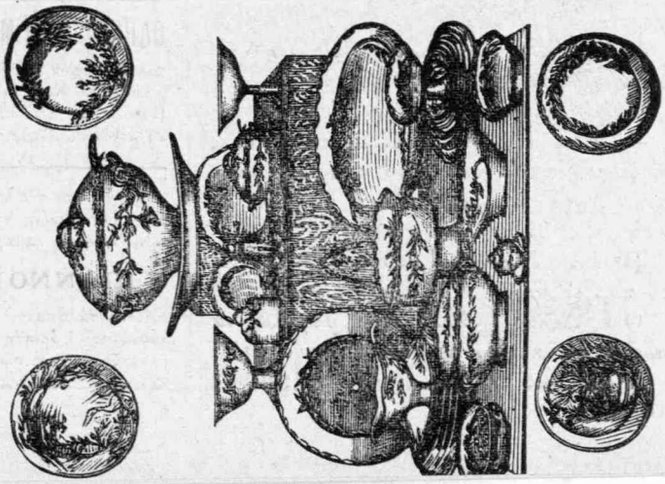

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟ
ΛΟΥΒΡ
125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.
Ἐκομίσθησαν
Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογὴ **κρυσταλλίνων σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ Φαϊάνς** πλουσία συλλογὴ **κομψοτεχνημάτων. — Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τεῖου, σύνολα τραπέζης** — Τιμαὶ ὡρισμέναι.
ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.